

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput Primum. De successoribus Theodosii Magni: quomodo occisus est Rufinus Praefectus Praetorio. Item de majorum civitatum Episcopis: & de dissidio haereticorum: Et de Sisinio Novatianorum Episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ὠνάχει τὸν υἱὸν ὀνόριον ἐν τῇ κωνσταντινουπόλει μετεκαλέσατο καὶ ἀπαγγέλλων ἰδὼν, ἔδοξε ῥᾶσιν ἔχειν, ὡς καὶ ἐπὶ θείῃ ἱπποδρομίας αὐτὸν παρελθεῖν. Ἐξαπῆς δὲ μὲν τὸ ἀείσον κακῶς διαλεθεῖς, ἐκέλευσε τὰ παιδὶ τὴν θείαν ἀφιλέσαι τὴν ἐχομένην νυκτὸς, τὸν βίον μετήλλαξεν, ὀλυβρίαι καὶ παροισιανὲ τῶν ἀδελφῶν ὑπαυδούλων.

Itaque Honorium filium quanto cyus ac-civit Constantinopoli. Quem ubi prae-sentem vidisset, melius se habere visus est, ita ut ad Circensium ludorum spe-ctaculum processerit. Sed post pran-dium repentē ingravescente morbo, fi-lilio mandavit, ut spectaculorum editio-ni praesideret. Nocte vero insequenti, ex hac vita migravit Olibrio, & Probino fratribus Consulibus.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΕΡΜΕΙΟΥ
ΣΩΖΟΜΕΝΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

EJUSDEM
HERMIÆ
SOZOMENI
ECCLESIASTICÆ
HISTORIÆ

ΤΟΜΟΣ η'.

LIBER VIII.

Κεφ. α'.

CAPUT PRIMUM.

Περὶ τῆς διαδόχου τῆς μεγάλου Θεοδοσίου καὶ ὡς ἀνηρέθη ῥηθῆναι ἔπαυσε καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχιερείου τῶν μεγάλων πάλαι, καὶ τῆς ἡγεσίας τῶν αἰρετικῶν, καὶ ἀπὸ σισινίου τῶν κωνσταντινουπόλεως ἐπισκόπου διήχησε.

De successoribus Theodosii Magni: quomo-
do occisus est Rufinus Praefectus Pratorio.
Item de majorum civitatum Episcopis: Et
de dissidio hereticorum: Et de Sisinio
Novatianorum Episcopo.

Ὡς μὲν ἐστὶν τὰ μάλιστα τὴν ἐκκλησίαν ἀναύξισας, ἐτελεύτησε Θεοδοσίος, ἀμ-φὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη γεγονώς. ἐν τέτρω δέ, δεκά καὶ ἐξ ἑβασίλευσε καὶ διαδόχως κα-τελίπε τῆς ἀρχῆς, Ἀρκάδιον μὲν τὸν πρεσ-βύτερον τῶν υἱῶν, τῶν πατρῶν ἑθνῶν ὀνώ-μον δὲ τῶν πατρῶν ἑσπέρων. ἀμφὸς δὲ ὁμό-φρονες τῶν πατρῶν πρὸς τὴν ἰησοῦσαν ἐχρη-στῆσαν ἠγάθησαν ὅτε τῆς ῥωμαίων ἐκκλη-σίας μὲν δάμασον, σείκιον τῆς δὲ ἐν κωνσταντινουπόλει, νεκταρίου Θεόφιλον δὲ ἐν ἀλεξανδρείᾳ καὶ φλαβιανὸς τῆς ἀν-τιοχείου Ἰωάννης τῆς ἱεροσολύμων ἐν τέτρω δὲ ἔθνοι βαρβάρων, ὁρμενίας καὶ τῆς παρὰ τὴν ἀρχομένης μέρη πᾶσα κατέδραμον ἐλέγετο δὲ ὡς λάθρα τέτρες ἐπηγάγετο τῆς ταραχῆς τῆς βασιλείας ῥωμῶν, ὁ τῆς ἀνατολῆς ὑπαρχὸς, ὑποπλῆθον ἂν

Hunc in modum Theodosius, cum Ecclesiam magnopere amplificasset, ex vivis excessit, annos natus plus minus sexaginta: ex quibus imperavit sedecim. Successorem vero Imperii reliquit, in Orientis quidem partibus, Arcadium filium natu majorem: in Occidente autem Honorium. Qui quidem ambo eandem cum patre fidei doctrinam secuti sunt. Præerat tunc temporis Ecclesie quidem Romanæ post Damasum Siricius: Constanti-nopolitanæ vero Nectarius. Alexan-drinam autem Ecclesiam Theophilus gubernabat: Antiochie Flavianus, Joannes vero Hierosolymis Episcopa-tum gerebant. Per idem tempus Hunni Barbari Armeniam & alias regiones Orientalis Imperii devastarunt. Dice-batur autem Rufinus Praefectus Prato-rio per Orientem, eos clanculum evo-casse ad perturbandum Imperii statum:

& voce atque oculis & venustissimo vul- tu, ad alliciendos auditores esset aptif- simus. Verum cuiusmodi hic vir fuerit, hactenus dictum sit, ut illius ingenium & institutio ac vivendi ratio, ex his per- spici possit.

CAPUT II.

De institutione & de ratione victus, deque conversatione & sapientia magni Iohannis Chrysostomi, & quomodo ad Constantinopolitanum thronum evectus sit: Et Theophilus Alexandrinus illi obstitit.

PER idem tempus mortuo Nectario, dum consultaretur, quis in ejus locum subrogandus esset: alii quidem alios nominabant, nec idem omnibus placebat; tempus vero incassum terebatur: Erat Antiochiæ ad Orontem Presbyter quidam, nomine Iohannes, nobili genere natus: vita integer: dicendi persuadendi- que artifex egregius, & omnium sui tem- poris Oratorum præstantissimus, sicut Libanius Syrus Sophista testatus est. Nam cum moriturus esset, percontan- tibus amicis quis in ejus locum succe- deret: Iohannes, inquit, nisi Christiani illum furripissent. Multos porro qui in Ecclesia ipsum audiebant, ad virtutis studium impulit, & in doctrina fidei ut idem cum ipso sentirent, effecit. Nam cum vitam ageret plane Divinam, ad æmulationem virtutis suæ auditorum animos excitabat. Post hæc vero facile eos adducebat, ut eandem secum sen- tentiam amplecterentur; quippe qui non arte quadam aut Eloquentiæ vi istud ageret: sed sincere, tanquam veri- tatis studiosus, sacras scripturas expone- ret. Etenim oratio quæ operibus exor- natur, merito fide digna videtur. Si vero operibus destituta sit, oratorẽ impostorem esse arguit, ac suorum ipsius dicto- rum reprehensorem, tamen si in do- cendo magnæ sit diligentia. Porro Iohannes utraque laude ex æquo floruit. Nam ejus quidem vivendi ratio & con- versatio, gravis fuit ac severa: dictio vero perspicua simul ac splendida. Cum enim egregiâ esset indole, ma- gistros habuit in arte quidem Rhetori- ca Libanium; in Philosophia autem Andragathium. Porro cum causas acturus, atque id genus vitæ lectaturus cre- deretur, ipse lacris scriptoris incumben- te, & juxta leges Ecclesiæ philosophari

Α Φωνή τε καὶ βλέμματι, καὶ χαριεστῶς αὐτῶν προσώπων τὸν ἀνεργάσιον ἔλεον ἰκανὸς ἀνὰ οἱ μὲν ἦν ἔδει ὁ ἀνὴρ, τὰ δὲ εἰρηδῶ, ἐπὶ ἀποδείξει ἧς ἔλαχε φύσεως, ἀγωγῆς τε καὶ βίης.

Κεφ. β.

Περὶ ἀγωγῆς καὶ διαίτης, καὶ πολιτείας καὶ σοφίας, καὶ εἰς τὴν ἑκκλῆσιαν παρὰ τοῦ μεγάλου ἰωάννου ἡγουμένου καὶ ὡς ἐμπεδῶν αὐτῶν καθίσταται θεοφιλοῦς ὁ ἀλεξάνδριος.

ΠΕρὶ δὲ τῆτον τὸν χρόνον νεκρῶν τελευτῶν Πτήσαλιον, καὶ βελῆς ἕσης πᾶσι δέοι χειροτονεῖν, ἄλλοι μὲν ἄλλως ἐψηφίζοντο, καὶ τὰ αὐτὰ πᾶσιν ἐδόκει καὶ ὁ χρόνος ἐτελεύτησεν δὲ πρὸς ἐν ἀντιοχείᾳ τῇ παρ' ὀρὸν πρεσβυτε- ρῶ, ὠνόμαζεν ἰωάννης, γένος τῶν ἐν πατρῷδι ἀγαθὸς τὸν βίον, λέγουσι τε καὶ πείθειν δευτέρου ἔδου καὶ αὐτὸν ὑπερέλλων ῥήτορας, ὡς καὶ λιβάνιον ὁ σύρξος θεοφίλης ἐμαρτύρησεν ἵνα καὶ ὄψεσθε τελευτῶν, πτωχαιομένων τῶν ἐπι- κληθῶν τίς αὐτῶν ἔσται, λέγει. ἰωάννην ὁ- πείν, εἰ μὴ χειρισαντο τῆτον εὐσύντατον πᾶσι καὶ τῶν αὐτῶν ἀκρόασιον ἐπὶ ἐκκλησίας, εἰς δευ- τῆρον ὠφέλησε, καὶ ὁμόφρονος αὐτῶν πρὸς τὸ θεῖον ἐποίησε. θεῖος γὰρ πολιθόμενος, τὸν ἐκ τῆς οἰκίας δευτέρας ἐπέβη (ἵπλον τοῖς ἀνομα- ταῖς καὶ ἐπὶ τῆτον ῥαδίως ὡς ἐτέρη πᾶσι καὶ δυνάμει λόγου βιάζεσθαι) ἀσπασίᾳ δο- ξάζεν αὐτῶν ἀλλ' ὡς ἐχει ἀληθείας, εἰς καρι- νῶς τὰς ἱεραῖς ἐξηγεῖτο βίβλος λόγου καὶ ὑποτῶν ἔργων κοσμηθῆναι, πῶς αὐτῶν εἰκότως φαίνεσθαι ἀνδρῶν τῆτον, εἰρηνα καὶ τῶν ἰδίων λόγων κατήγορον διαφαίνει τὰ λέγοντα, καὶ ἀπεδάξην διδασκῶν τῶν καὶ ἀμφοτέρων ἐνδοκίμειν προσῆτο ἀγωγῆς καὶ γὰρ βίβος σωφρονεῖ, καὶ πολιτεία ἀνελεῖ ἐξ ἑσπῆ φράσει ἢ λόγου σαφεῖ μὴ λαμπρότητι φύσεως τε γὰρ εὐ ἔχει διδασκαλίας ἢ τῶν μὴν πρὸς ἐδὴ ῥήτορας ἀσκῆσαι, λιβάνιον ἀνδραγαθίον ἢ, τῶν πρὸς φιλοσοφίας δι- γαν προσδοκῆσαι ἢ δίκας ἀγορεύειν, καὶ τῆτον μελίσσεται τὸν βίον, ἐγγνώκει τὰς ἱεραῖς ἀ- σκεῖσθαι βίβλος, καὶ καὶ δεσμῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν